

der kan have været Vanskeligheder den Gang, men det var saaledes, at man ikke alene ikke foreslog offentlig Votering, men man gik oven i Købet til at afskaffe den eneste Mulighed, der var derfor, thi i den gamle Retsplejelov var der en Adgang for Højesteret til at votere offentligt, og den blev fjernet, idet man sagde: Højesteret kan kun votere hemmeligt. Den daværende Ministers Stilling har rimeligvis været den: Man har aldrig gjort Brug af denne Ret, og hvorfor skal vi saa beholde den i Lovgivningen? Jeg tror, man skulde have sagt: Vi er stemt for offentlig Votering, vi kan ikke gennemføre det for Øjeblikket, men den Adgang, der er for Højesteret til at votere offentligt, lader vi blive staaende.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Hans Rasmussen, takkede mig for min Stilling til offentlig Votering. Jeg takker det ærede Medlem for denne uforbeholdne Udtalelse, og jeg takker ham saa meget des mere, som han derved paa det kraftigste kommer i Strid med den højtærede Justitsminister paa dette Punkt. Den højtærede Minister kunde nemlig aldeles ikke forstaa mit Standpunkt i denne Sag, idet Ministeren ikke kunde forstaa, at jeg, naar jeg var Tilhænger af offentlig Votering, ikke vilde stemme for hans Forslag, saaledes som det forelaa, men tog det Forbehold, at jeg ikke vilde gaa med dertil, naar der stod en enstemmig Højesteret imod. Ja, jeg vilde oven i Købet ikke en Gang gaa med dertil, naar der indenfor Højesteret er en overvældende, en dominerende Majoritet derimod. Det fandt den højtærede Justitsminister var saa inkonsekvent, og han kom ret højt op, da han talte herom, og mente, at jeg, hvis jeg i øvrigt paa andre Punkter havde lignende Principper, aldrig kunde komme af med den socialdemokratiske Regering. Min Tanke er meget logisk, jeg er stemt for offentlig Votering, er en ivrig Tilhænger deraf, og jeg vil være med til rundt omkring i Landet og paa Møder at agitere derfor og oplyse Folk om, hvilke Fordele der er ved offentlig Votering, men jeg vil ikke være med til at gennemtrumfe den, naar der i det danske Folk kun er en Minoritet eller en meget lille Majoritet derfor imod en enstemmig Højesteret. Der maa enten være et nogenlunde enstemmigt Folkekrav, et overvældende Krav i Folket om offentlig Votering, eller ogsaa maa der indenfor Højesteret være i alt Fald en betydelig Minoritet, der siger: Vi kan godt gaa over til offentlig Votering. Jeg vil minde Ministeren om, at det Standpunkt, jeg her indtager, er det samme, som man indtog i

Norge, da man der gennemførte offentlig Votering i Højesteret. Situationen var den, at en Bestemmelse herom blev vedtaget i Odelstinget og i Lagtinget 2 Gange, men Norges Justitsminister vilde ikke gaa med dertil, skønt det var vedtaget med en forholdsvis stor Majoritet, fordi der stod en enstemmig Højesteret imod. Men saa kom det for en Gang til og blev vedtaget af den folkevalgte Forsamling, og hvad sker saa? Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse nogle Linier herom: „I anledning av den fattede lovbeslutning avgav Høiesteret sin betænkning den 28 februar 1863. Pluraliteten uttalte, at intet av, hvad der var anført paa sidste storting, hadde rokket rettens tidligere uttalte faste overbevisning om den foreslaaede foranstaltnings skadelighet, og at den fandt at maatte henlede opmærksomheten paa følgerne, saaledes at om beslutningen blev lov, retten i det mindste ikke kunde siges at være medansvarlig. To av rettens medlemmer tilraadet derimot, at beslutningen blev sanktionert. De anførte i saa henseende, at stortinget saa sterkt og bestemt hadde uttalt sig for forandringen, at det ikke var sandsynlig, at et omslag i meningene vilde indtræde. Negtelse af sanktion vilde derfor kun lede til, at beslutningen blev gjentat for 3die gang, men at bringe saken i den stilling var ikke tilraadelig, idet det maatte ansees gavnligere for en tilfredsstillende ordning av det hele anliggende, at man i sakens nuværende stilling gik med paa forandringen, likesom det for Høiesterets eget vedkommende var det ønskeligste, at denne saa ofte og saa utførlig drøftede sak omsider blev bragt til endelig afgjørelse.“ Den højtærede Justitsminister kan heri se det Standpunkt, som jeg indtager — og jeg synes, det er let at forstaa —, nemlig det, at jeg overalt, hvor jeg kan det, vil virke for offentlig Votering, da jeg tror, det er det rigtige, men jeg vil ikke være med til med en lille Majoritet i Rigsdagen og maaske ogsaa ude i Folket at gaa imod en enstemmig Højesteret eller endog kun en Højesteret, hvori der var overvældende Majoritet imod den foreslaaede Ordning. Det forekommer mig derfor, at det rigtige vilde have været, at den højtærede Justitsminister havde fulgt den samme Tanke som tidligere Justitsministre, at lade Sagen hvile og lade den udvikle sig af sig selv, saa vil det ende med, at vi faar den gennemført.

Den Stilling, jeg indtog som Justitsminister, maa jeg formentlig ogsaa have Lov til at indtage som Rigsdagsmand. Der forelaa i min Tid en enstemmig Indstil-